

De ouw toeristen gaan vreemd

Dit verhaal begint bij het feest van drie ouw zakken, waar toevallig wat ouw toeristen op verzeild geraakten. Ook Stephan was present en iedereen weet ondertussen dat hij één van zijn jongensdromen vervulde en een heuse wedstrijdzeilboot kocht. Het moet zowat een jaar geleden zijn dat hij het reilen en zeilen van het project voorstelde aan zijn vrienden binnen en buiten de kanoclub. Hij rekruteerde zorgvuldig zijn bemanning en onder het waakzame oog van een ervaren rot werden de zeilen zeer vaak de top in gehesen. Alle zeilen werden bijgezet en het doel was Ramsgate veilig bereiken en een behouden terugvaart zeilen. Er werden op de wekelijkse vrijdagavonden aan den toog vaak straffe verhalen verteld, waar ik er toch een paar van op papier wil zetten. Sommige anekdotes zijn misschien wat aangedikt en mogen met een korreltje zout genomen worden.

Op die overtocht naar Ramsgate was er met Alberto geen land te bezeilen. Hij hield zich voornamelijk bezig met het voeren van de vissen. Ook den Thies voelde zich niet zo lekker tijdens deze tocht. Stressvolle momenten waren vaak het van wal steken en het aanmeren. Eén keer liep het van wal steken zo serieus fout dat de boot averij opliep. Het zeilen was even voorbij, want de boot moest voor herstelling naar een droogdok. Een andere keer liep het fout bij het aanmeren in Zeebrugge. Door paniek werd Stephan zijn voet geplet tussen wal en schip. Gelukkig sloeg de boot terug los. Den Thies stond klaar om aan wal te springen om de touwen rond de meerpaal te leggen, maar van 't verschrikken verzeilde hij ook tussen wal en schip. Met een nat pak en bloederige krassen van mosselschelpen kwam hij er verder met de schrik vanaf. Jeroen zat nog op de boot, maar kon weinig helpen. De drie stoere bonken gingen een hapje eten en kregen ijs mee om de gekneusde voet in te leggen. Zo werd de terugreis aangevat en Stephan kwam er gelukkig zonder blijvende schade vanaf.

De toeristen wilden wel eens wat anders dan in die brede bakken op riviertjes paddelen. Het was alleen het juiste moment afwachten en hopen dat Stephan ons eens zou uitnodigen. En die kwam er op dat feestje. Stephan nodigde de voorzitter en zijn loopjongens uit om eens mee te zeilen ! Voor één keer smeedde Fiel onmiddellijk het hete ijzer en werd 1 november als datum vastgelegd. Afspraak om zeven uur aan de club. In totaal waren we met elf : ervaren zeilers Stephan, Wim, Jeroen, den Thies en Cois; Piet en Paul Stinckens hadden ook al één keer meegezeild en dan waren er de nieuwelingen Jos, Paul Broekx, Danny en één grote afwezigeFiel. Ik was ervan overtuigd dat hij de afspraak vergeten was en niet meer zou komen. Er werd gelukkig nog even gewacht, want anders had hij de boot gemist !

Vol spanning en verwachting reden we richting Kats, een veerhaven direct aan de Oosterschelde aan de voet van de Zeelandbrug in de provincie Zeeland. Auto's parkeren, een hapje eten, laarzen aandoen en in de verte zagen we de zwarte twintig meter hoge mast van de VERPROJECTS hoog boven de anderen uitsteken. Eén maal aan boord van de 42 voet (13 meter) lange schuit kreeg de voltallige bemanning een zeilpak om aan te doen en als een volwaardige kapitein briefte Stephan zijn matrozen. Deze pakken lagen in de kajuit, die voorzien was van een keuken, toilet, douche en slaappleatsen. Regel één week wel serieus af van het toeristenreglement : geen alcohol aan boord ! Begrijpbaar omdat de kapitein niet alleen verantwoordelijk is voor zijn schip, maar ook voor zijn bemanning ! Hoog in de mast prijkte een soort van windroos die de windrichting aangaf. Beneden aan het roer werd het kompas bestudeerd en de kaarten werden er bijgehaald. Rekening houdende met de wind werd een zeiltraject uitgepast. Er was een windsterkte van 2 tot 3 Beaufort, zwakke tot matige wind. Ik vond dat niet zo erg, want ik had geen goesting om heel de dag ziek overboord te hangen !

Stephan legde ook uit dat het gebied sinds 2002 uitgeroepen was tot nationaal park en met zijn 37000 ha het grootste van Nederland was. Het heeft een unieke fauna en flora bekend om zijn zeehonden en bruinvissen. Niet alleen zeilers komen hier graag, maar ook sportduikers komen vaak van het populaire onderwaterleven genieten. Hij vertelde ook dat vele spreekwoorden uit de zeilwereld in het dagelijkse leven gebruikt worden. Eén ervan heb ik onthouden en mogen meemaken : iemand de loef afsteken is wat Stephan op het water graag doet ! Als er ook maar ergens één zeilboot te bespeuren valt, zal hij er alles aan doen om zijn boot zodanig te sturen dat hij de wind (de loef) uit de zeilen van de andere boot kan halen om hem vervolgens voorbij te steken en vriendelijk goedendag te zeggen. De boot werd klaar gemaakt om uit te varen, ook dit uit te voeren manoeuvre werd uitvoerig besproken. Tot nu toe kende ik vanop het kanaal en vanop mijn fiets enkel windop, windaf en misschien nog van opzij. Maar Cois legde

uit dat er rekening moest gehouden worden met ware wind, schijnbare wind en vaarwind. Dit leek me meer iets voor ingenieurs, veel snapte ik er niet van. Dat links en rechts aan boord vervangen wordt door bakboord en stuurboord, daar had ik nog het minste moeite mee.

De taken werden verdeeld en de motor werd gestart ! Het uitvaren verliep rimpelloos en Stephan voer zijn boot de Oosterschelde op. Eénmaal het ruime sop gekozen, werd de motor stilgelegd en werden de zeilen gehesen. Wat een hoop koorden lagen er op die boot. Oeps, regel twee : gebruik nooit meer het woord koorden, maar zeg touwen ! Anders mocht je een straf kiezen : in de mast gehesen worden of onder de kiel van ongeveer drie meter doorzwemmen. Ik keek even op de dieptemeter en zag dat het water bijna 50 meter diep was. Met dit weer leek het me geen van beiden echt leuk. Dus maar wijselijk mijn mond houden !

Fiel leek het wel een leuke uitdaging, want hij liet zich op het einde van de trip vrijwillig de mast inhijzen. Jeroen zorgde ervoor dat hij dubbel gezekerd werd en als een volleerde klimmer klom hij bijna tot boven in de mast. Hij durfde toch niet goed naar beneden kijken en door zijn éne vingertje naar beneden te wijzen, liet hij merken dat hij liever vlug op het dek stond. Jeroen heeft trouwens ook een bijzondere functie aan boord. Hij is de voordekker, alhoewel ik dekaapje een leukere term vind. De voordekker is de koning van het voordek. Hij verzorgt alle lijnen op het voordek, legt de zeilen klaar en bergt ze op bij zeilwisselingen. Hij zet de spiboom en haalt hem weer weg. En zonodig gaat de voordekker ook nog wel even de mast in als er iets fout gaat. En hij houdt nauwkeurig boeien, zandbanken en broodpoepers (bijnaam voor grote binnenvaartschepen) in de gaten !

Stephan verdeelde wederom de taken en Wim stond aan het roer. Cois was pianist die de piano bediende, dat is de plek waar alle touwen van de zeilen bijeenkomen. De kapitein zorgde ervoor dat een matroos nauwlettend de dieptemeter in het oog hield, want vastlopen was niet de bedoeling. Ik hoorde vaak commando's zoals oploeven en afvallen. Oploeven is de vaarrichting van de boot zo veranderen dat de voorsteven van de boot zich naar de windrichting toe beweegt. Bij afvallen vaart de boot minder tegen de wind in. Ook aan de wind zeilen (schuin tegen de wind varen) heb ik nog onthouden. We voeren ongeveer tegen een snelheid van 5 knopen en de schipper vond dat het tijd was voor actie. Dus werden instructies gegeven om de spinakker boven te halen. Dit groot, bol gesneden driehoekig zeil zou ervoor zorgen dat onze snelheid wat omhoog zou gaan. Rudi had het zo niet op dit manoeuvre, omdat de kans dat de boot uit het roer loopt behoorlijk groot is en dan krijg je een Chinese gijp en dat schijnt niet zo leuk te zijn. Maar onze snelheid liep wel op tot bijna acht knopen en dat is toch ongeveer 15 km per uur. Een tijdje later werd op dezelfde manier ook de genua gehesen. Iedereen die wilde, mocht ook eens aan het stuur staan, maar ik hield het liever bij de job van ballasttrimmer. Op commando en meestal bij het overstag gaan, moesten we van de ene kant naar de andere kant kruipen om ervoor te zorgen dat de boot schuin bleef liggen zodat hij zijn snelheid zou behouden. Tijdens onze diverse raks kwamen we ook vaak in de buurt van de Zeelandbrug. Deze brug ligt tussen Zierikzee en Colijnsplaat en is 5 km lang. Tegenwoordig is deze brug van groot belang bij het verkeer tussen Rotterdam en Goes.

Rond vier uur werden de zeilen gestreken en werd de boot zonder problemen aangemeerd. Alles werd netjes opgeruimd en toen was het eindelijk tijd voor een trappistje. We reden naar de vismijn van Colijnsplaat waar de bazin ons een overheerlijk vispannetje met frietjes serveerde. Tegen negen uur waren we na een zeer geslaagde dag terug in Neerpelt. Stephan werd nogmaals bedankt voor de uitnodiging en nu maar hopen dat de toeristen nog eens mogen meezeilen!

-----ooooooooooooOOOOOoooooooooooo-----